

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Anthrōpologia Sacra, Sana ac Sobria, Succinctis aliquot
thesibus, præsertim verò de Hominis Ortu, vitâ et occasu,
exposita, et in Synodô Anniversariâ, Müllheimii Calendis
Septembris a. æ. C. ...**

Daler, Philipp Jakob

[S.l.], 1724

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-279774](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-279774)

Durl 237

1

Argemone
Særa, Sana ac Sobria,
Succinitis aliquot thesibus, præ-
sertim vero de Hominis
Ortu, Vita & Occasû,
exposita,

&
in Synodô Anniversariâ,
Mûlheimi Calendis Septembris
A. D. C. MDCCLXIV.
i convocata ac celebratâ,
publicè ventilata.

2

СЕРЕНСИМУ РИКСЕРИ AC ДОМАНО,
ДОМАНО

PAULO;

МАСНОУ БАДЕНСИ ET
НОУВЕАУЕРСИ, ЛАНДГРАУУ
ПАССАУЕРСИ, КОМТИ
ИН БРОУНШВЕРГ ET ШВЕДЕН,
ДУНАСТЪ ВЪ ГИТЕЛН.
Г. АДЕУВЕУЕР, ЛАНД
ET МАЙНФЕЛД Кс. Кс.

С. Кс. ET КАТОЛ. МАЙСТ.
ГЕНЕРАЛЪ САМЪ МАЙСНАЛ,
ЛО. ET СТАЦИА ПЕУЕР
ГЕНЕРАЛЪ РЕВТОМЕН-
ТАРЪ ПАТРОСТО
AC ЧАЛГААКАТ
Кс. Кс.

РИКСЕРИ AC ДОМАНО, НЕЕ НОН
ПАТРИ ПАТРИЕ СУО АУГУСТУС-
СИМО LONGEVUS CLEMENТИSSИМО.

Theses Hæcæ Synodales
de Homine et Physiâ & Medicâ consi-
deratâ, prædictam Lavro cuidam
Larvio, Spmozanti, oppositas,
eâ, quâ dect, devotissimâ animi
Submissione, cum ardentissimâ
Omnipens ac perennatürâ
prosperitatis votâ, humilli-
mâque sui commendatione
Dat, Dicit & Consecrat

Philippus Jacobus Dalerus,
Bada-Durlacensis.

Thesis I.

3

Homo est animal omnium excellentissimum ac prestantissimum, constans animâ rationali & corpore organico, à Deo S. O. M. primitus ad Suis Amorem, in verâ ac perfectâ Sapientia, Sanctitate & iustitiâ conditum, ut Patrem suum Amari coleret, Socialiter & in eternum Feliciter viveret. Gen. 1. 26. 27. 11. 7. 19. Esa. 52. 12. Eph. 1. 24. Col. 1. 10. Prov. 26. 4. Sap. 11. 24.

Quid sit Homo?

Thesis II.

Qui itaque hominem solum per animal rationale describunt, eumque partem mandipationem esse, dicunt, nec accuratè nec sobriè loquuntur.

Inadequata
nec sana
Hominis de-
finitio.

Diversi homi-
nis status &
conditiones.

Thesis III.
Homo considerari potest Physicè ut
creatus; Medicè ut Sanctus; Religiosè
ut pius; Ethicè ut virtuosus; Politicè
ut civis; Honorè ut beatus; Igno-
miniosè ut condemnatus.

Thesis IV.
De Homine religiosè considerato, in
Superioribus actum est; jam vero de
Homine Physicè & Medicè spectato,
paucula quaedam erant notanda.

Thesis V.
De partibus Hominis essen-
tialibus. Homo non unè tantùm, nec tribus, sed
duabus constat partibus essentialibus,
quarum una pars est immaterialis,
altera verò materialis. Eccles. # 11. 7.

Thes. VI.

4

In unoquoque Homine una tantum est anima, sed quae diversa: habet facultates & operationes suas. De Anima.

Thesis VII.

Anima Hominis non est e. Deo, sed à Deo data & inspirata, à Deo non est ex ipsa Substantia Divina, quae indivisibilis est et incommunicabilis.

Thes. IX.

Est vero anima Spiritus, finitus, incompletus, volens & operosus, rationalis, intelligens, volens, indivisibilis, incorruptibilis & immortalis; nam vero & sui multi, plicativa sui & per traducem propagabilis, non adeo liquet. Gen. 1. 7. Eccl. 12. 7. Matth. 2. 18.

Anima seu
Mentis De-
scriptio.

Thesis .IX.

Anima facultates principales.

Principales anima facultates sunt intellectus & Voluntas. Ratio igitur & ratiocinatio, intellectus, voluntas, iudicium, memoria, appetitus rationalis, non sunt operationes sanguinis in cerebro & pectore, quàm ejusmodi operationes spirituales à materia, ut à tenuissimâ, purissimâ, desecatâ, modificatâ & qualificatâ provenire negocant.

Thes. X.

Operationes anima diverse.

Distinguenda sunt operationes Anima in, cum & sine corpore. Nam Anima agit vel cum corpore unita, vel à corpore separata, vel cum corpore reunita.

Thes. XI.

Pura & Simpura.

Unitur Anima cum corpore. Phil. 1. 29. unita agit vel distinctè vel confusi; pure vel impure. Nam & Anima frequens esse cum corpore hominis, temperamentis commercium, non sufficiamur.

Thesis XII.

5

Anima existit & subsistit in corpore, non tantum per operationem & cogitationem, sed per existentiam. Num veri spiritus in cerebro, vel etiam in glandula pineali resideat, & quomodo eum in corpore exercent dominium, nec Medici nec Physici licet docti satis explicare possunt.

Anima residentia.

Thesis XIII.

Anima motus, vita & conservatio, non dependit à circulatione sanguinis, non à cibo & potu, multo minus à respiramine aeris, ignis, terrae & aquae, sed à concretâ spiritualitate sua verèque Motore Primo O. M. Contrarium, qui statimant, spiritum omnem negant, & per consequens Deum approbant nullum. Deus enim materiam, non Deum.

Vita anima unde dependat.

Thesis XIV.

Existit Anima vita & motus in corpore & sanguine, per causas tam remotas, tam propinquas, easque vel internas vel externas, quales e. g. sunt. Violentia externa, humoris nativi excessus, seu defectus, langores, caliditas, muniti suffocatio. p.

Causa motus Anima in corpore.

Thesis xv.

Quid sit Mors: Anima motus in Sanguine, si sistitur, insequitur Mors, quae dicitur esse ruptio seu dissolutio vinculi inter corpus & animam, cuius demum res consequens, localis separatio. Phil. I. 29. Act. xx. 9. 1. Cor. 15. 5. 1. Reg. xix. 4.

Thesis xvi.

Mors proinde beneficium potius Divinum, quam poena peccati. Dicenda est. Rom. vi. 7. 1. Tim. 1. 18. Esa. LVII. 2. Apoc. 11. 10.

Thesis xvii.

Metempsychosis & Metempsychosis corporum datur nulla. Metempsychosis, corporumque metamorphosis physica, ita, ut homo post mortem sitam, vel in Stellam, vel Angelum, vel Daemonem, vel bestiam, vel in aliam quamvis creaturam, per motum solius Naturae, mutetur ac transformetur, qui Naturae, impudentissimi Religionis Christianae illudone & contemptores sunt.

Thesis xii.

Statūs Anima à corporis Separata, Specificè
determinari nequit. Intermediū illū,
ubi anima vel in pace quiescat, & neque bonum
neque malū sentiat, vel à sensibus impu-
ritatibus suis, fomite atque radice peccati,
cujus prima sedes illa sit, perfecti puri-
ficetur, ut prorsus immaculata Sanctū
Sanctorū ingredi possit, Nostrates. si
non omnes, plerique tamen rejiciant.

6
Locus inter-
medius non
datur.

Thesis xiii.

Hinc etiam nec pro mortuis fundendae esse,
neque. Orationem tamen pro defunctis
votivam, eucharisticam, & laudativam eam
Apostolica August. Confes. p. m. 247. non
nulli nec improbant, nec prohibent.

Praesens pro
defunctis, que
tenet licita.

Thesis xiv.

Anima piorū à corporibus Separata, vivat,
quiescat & agat. Apoc. vi. 9. xx. 4. Cap. iii.
i. Apoc. xiv. 13.

Anima nūm
adparere se-
parata?

Thesis XXI.
Animas itaque post mortem in a. s. p. m. t. o. Schemate
nonnunquam hinc in teris adparere, ex hoc
ipso capite non est credibile, quamquam
infricandum non sit, Moysen Presb. &
Ejusve discipulis in claritate anima
Hartam sua, extramariam & in clari
promissis ratione adparuisse. Matt. VIII. 2.

Anima sepa-
rata notitiam
habet veram
temporalem.

Thesis XXII.
P. Notitiam veram in hac sibi vita comparatam
notitiam, non amittunt Anima Luc. XVI. 28.
Novam tamen veram, que hinc geruntur,
scientiam, vii illa habent, nisi per com-
municationem & Revelationem. Esa. LXXIII. 16.

Thesis XXIII.
Anima non mendit separata, sed reunitur cum
corpore, & quidem suo, non alieno, non crasso &
confuso, sed qualificato & modificato. Job. XIX.
25. 1. Ps. XV. 27. & 38.

Thesis. xxiv.

7.

Altera Hominis pars est Corpūs, consistens
pūvere terre, ceteri tamen nec reliqua excluduntur
elementa. Gen. II. 7. III. 19. Hiob. xx. 11. 6.

De Corpore
Hominis.

Thes. xxv.

Corpūs Hominis primūm procedit dāto in
statū integritatis, erat formosū, & im-
mortalitatis beneficium donatum. Gen. II. 7.
Rom. V. 12. VI. 23. I. xx. 18. 12.

Corpūs H.
primūm formo-
sū & imortale.

Thes. xxvi.

Corpūs Hominis contempitū quidem &
mōtū, non tamen in nihilū proūter
redigitū, sed in sic potius resolvitū
centra atque principia. Gen. III. 19.

Corpūs Hom.
n̄ annihilatū.

Th. xxvii.

Corpora demortuorum, maxime fidelium, bo-
nesti sepelienda, non transferenda, non
adoranda sūnt. 2. Reg. xx. 13. 18.

Ossa Defūctorū
n̄ h̄c adoranda.

Thesis xxix.

Non dantur
Præadamita.

Homo primus erat Adamus. 1. Cor. xv. 45. 47.
Gen. ii. 5. 20. III. 9. V. 3. Matth. xix. 4. I.
Non itaque dantur Præadamita, nec ho-
mines sunt ab æternò, quia sic rerum
natura esset æterna.

Thesis xxx.

Homo primus à Deo ad Sæc. Imaginem
fuit conditus. Gen. i. 26. 27.

Thesis xxxi.

De Imagine. Imago Dei in conformitate vel similitu-
dine cum Deo consistit, quæ principaliter
in animâ, minas principaliter. et secun-
dario in corpore quoque fuit expressa.

De Imagine
in animâ &
corpore.

Thesis xxxi.

8

Similitudo illa, in rerum Notitiâ ac Sa-
pientiâ, Sanctitate & iustitiâ perfectâ,
in rectitudine appetitûs, in Dominio
in xcrioqve in Creaturas potissimum
Subiunaris, utili atqve Divitib, in qve
corporis. & anima immortalitate con-
sistebat. Gen. 1. 26. 11. 12. 19. 20. 22. 24.
11. 19. Coel. VII. 30. Sap. 11. 20. 1. Cor. XVII. 4.
Rom. v. 12. VI. 20. Eph. IV. 24. Col. III. 10.

Reptida Ima-
ginis Divinae.

Thesis xxxii.

Amor Dei in homine factus quidem na-
turalis, non autem essentialis, nisi per
Amorem Divinum, generalem quendam
anima cum Deo conformitatem in-
tellectivam.

Amor Dei non
est ipse hominis
Substantia.

Thesis xxxiii.

Homo integer ex statu innocentia de-
cappis est in statum. Misericordia, non Deus
sed propria sua culpa. 1. V. s. Hos. XIII. 9.

Per lapsum
amissa.

Thesis: xxxiv.

Separatio à
Deo.

Miseria, in quam incidit Homo, externa est,
interna & aeterna. Gen. III. 16. 17. II. Rom. III.
20. I. 12. 18. I. I. Cor. II. 14.

Thesis xxxv.

Reunio cum
Deo.

Per lapsum à Deo separati, cum
Deo reunimur per gratiam redemptionis,
sanctificationis & Salvationis.

TANDEM.

